

З юним серцем, гарячим стремлінням вступає у змагання за комуністичний труд!

Рік видання V № 63 (414).

Неділя, 28 травня 1961 р.

Ціна 2 коп.

Нелегкою дорогою пішли в життя подруги. Закінчивши Перчуївську середню школу, стали вони працювати доярками в колгоспі імені Калініна Новоукраїнського району. І, звичайно, молодість, ентузіазм, воля до перемоги дали про себе знати. Позаду вже рік трудовий.

Молоді трудівниці день у день добиваються високих надобів. А Надія Дишлева по всій фермі перед веде. Має вона вже на кожну корову по 1.200 літрів молока. Саме так і повинні працювати кожен член колективу, який бореться за звання комуністичного, за особистий подарунок з'їзду партії.

Нешодавно дімчата через свою районну газету «Комуніст» звернулися до всіх доярок району з закликом боротися за щоденні пудові надоби.

На знімку (зліва направо): доярки колгоспу імені Калініна Людя НІКОЛЬЧУК, Ліда ОНИЩУК, Надя ДИШЛЕВА, Люся ТИМЧЕНКО, Валя НЕМЕНКО, Ліда КУШНІЄНКО, Міла МЕЛЬНИК, Рая МІРОШНИЧЕНКО та Надя ПРОКОПЕНКО.

Фото Ю. ЦЕЛИХА.

Через кілька днів після знаменного почину робітників депо «Москва-Сортвальна» до нас, в комітет комсомолу прийшло двоє молодих слюсарів — Володимир Плюш і Юрій Сабодаш і заявили, що вони теж вирішили включитися у комуністичне змагання. Ім першим у січні 1959 року було присвоєно почесне звання ударників.

ЕНТУЗІАСТИ

саря Якова Гончаренка, токаря Галину Чорну.

Кожна цікава пропозиція, ініціатива найчастіше виходить саме від учасників руху. Це вони були організаторами багатьох недільників у підшефній артілі імені Кірова, вони відремонтували своїми силами паровоз, а кошти на ремонт передали нашим вожатим-виробничникам, щоб ті провели із своїми піонерами цікаві екскурсії.

Члени комуністичних бригад, ударники — це наші кращі, передові люди. І щоб тіснішими ставали їх ряди, поповнювалися молоддю, комітет комсомолу ставить керівництво комуністичним змаганням у центр своє діяльності. У нас систематично перевіряється виконання молодіжними колективами своїх зобов'язань, хід змагання висвітлюється через стінну газету, «блискавки», плакати. В урочистій обстановці, на загальних зборах присвоюємо високе звання тим, хто заслужив цього. Передовим молодіжним бригадам вручається перехідна червона зірка, на якій виکارбувано: «Кращому комсомольському локомотиву». Перехідний вимпел комітету комсомолу присвоюється і кращій бригаді ремонтників.

Це стимулює розгортання руху, охоплює все більше й більше молоді. А широкій розмах змагання — зараз найважливіше для нас. Адже ми боремося за те, щоб до дня відкриття XXII з'їзду партії завоювати звання депо комуністичної праці.

В. БОГУСЛАВСЬКИЙ,

секретар комітету комсомолу Знамянського локомотивного депо.

У КОЖНОГО — ОСОБИСТЕ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Кожен комсомолец фабрики взяв зобов'язання забезпечити відмінну роботу на своїй ділянці, повністю ліквідувати брак. За рахунок цього ми цифру надпланової продукції, що буде випущена до дня відкриття з'їзду, доведемо до 30 тисяч пар. Нашими індивідуальними зобов'язаннями стало набуття громадських професій. Світлана Водоп'янова стане громадським контролером, Люда Скюсар — культмасовиком, Валя Варниченко — інструктором по спорту, Люда Колісниченко — піонервожатою. Крім того, кожен комсомолец фабрики дав слово розповсюдити не менше, як на 5 карбованців літератури і зібрати по 20 кілограмів металолому.

О. ГУЦАЛЮК,

секретар комітету комсомолу панчішної фабрики.

БУДУТЬ І В «ДРУЖБІ» СВОЇ МАЯКИ

Комсомольці колгоспу «Дружба» Долинського району збралися на свої збори, щоб обговорити одне питання: як краще працювати, щоб достроково виконати свої соціалістичні зобов'язання. І коли взяв слово секретар бригадної організації дояр Анатолий Коваль, всі шанобливо притихли.

Анатолий зайняв одне з перших місць в колгоспі по надоях на фуражну корову та ще й хороше успіхи має, навчаючись в сільськогосподарському технікумі, і авторитет його серед колгоспної молоді незаперечний.

— Вступаю у змагання за почесне звання ударника комуністичної праці. Буду старатись, щоб вибороти його до Дня радянської молоді, — сказав Анатолий. Підтримали його і подруги Марія Гусайн і Надія Чумак — передові доярки колгоспу.

А наступного дня біля робочих місць цих комсомольців з'явилися написи з оголошенням про те, що вони вступили у комуністичне змагання.

Г. МІРОШНИК,
інструктор Долинського райкому ЛКСМУ.

У ІНІЦІАТОРІВ СЛАВНОГО ПОЧИНУ

В дні всенародної боротьби за гідну зустріч XXII з'їзду КПРС на промислових підприємствах Жовтневого району Москви серед комсомольців і молоді розгорнулося змагання за особистий трудовий подарунок, за право підпису рапорту з'їзду партії.

Ініціаторами руху виступили ударники і члени бригад комуністичної праці, комсомольці, молоді виробничники карбюраторного заводу, заводу залізобетонних виробів № 4, кондитерської фабрики «Ударника». Почин ввійшов широким підтримку і поширився серед молодих виробничників підприємств і будів Москви.

На знімку: одна з ініціаторів нового патріотичного руху, комсомолка-шліфувальниця карбюраторного заводу Наталя ПІКАЛОВА.

Фото М. МАСТЮКОВА і В. ЯНКОВА. Фотознімки ТАРС.

ВИКОНАННЮ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ — ПОВСЯКДЕННУ УВАГУ

Пленум обкому КП України

25 травня відбувся пленум Кіровоградського обкому КП України. Пленум обговорив питання про хід виконання рішень січневих Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України по дальшому розвитку сільського господарства Кіровоградської і Бобринецької районними партійними організаціями. З доповідями виступили перші секретарі райкомів партії: Кіровоградського — Д. А. Ковтун, Бобринецького — А. П. Кожем'якін.

Трудівники колгоспного села Кіровоградщини намітили конкретні рубежі на третій рік семирічки по дальшому підвищенню врожайності усіх сільськогосподарських культур, значного збільшення виробництва м'яса, молока та інших продуктів тваринництва.

Своє місце у виконанні цих завдань визначили колгоспники і робітники радгоспів Кіровоградського і Бобринецького районів. Однак далеко не в усіх господарствах цих районів зобов'язання успішно виконуються. Так, у колгоспах «Україна», імені Леніна, імені Чапаєва посіви кукурудзи і соняшника заросли бур'янами. У багатьох сільгоспартілях зволікають підготовку техніки до збирання. У колгоспі імені Чапаєва жоден комбайн не відремонтовано. Повільно їх ремонтують механізатори колгоспів імені Щорса, імені Димитрова, «Родина» та інших.

Був час, коли Бобринецький район займав одне з перших місць в області по виробництву молока, а тепер він на 15 місці серед районів області. Ще гірше з виробництвом м'яса, особливо свинини. Наводилися такі дані. Якщо торік було

вироблено по 3,9 центнера м'яса на кожні сто гектарів сільгоспугідь, то нині на цю ж дату його вироблено тільки 1,5 центнера.

Серьйозні недоліки виявлені в роботі партійних організацій, правлінь колгоспів Кіровоградського району. Тут недооцінюють матеріальні і моральні стимули заохочення колгоспників, подекуди занедбали масово-політичну роботу серед трудящих.

Пленум відмітив, що надто важливо встановити повсякденний контроль за виконанням зобов'язань кожним колгоспом, радгоспом, забезпечити гласність соціалістичного змагання, практикувати проведення взаємоперевірок, залучити до цієї роботи всю громадськість, весь актив.

У здійсненні відповідальних завдань сільським комуністам велику допомогу повинні подати первинні комсомольські організації. Їх обов'язок — значно посилити роботу з кожним членом ВЛКСМ, з кожним молодим трудівником. Треба домогтися, щоб для юнака і дівчини, кожного учасника змагання стало не порушним правило: взяв зобов'язання — неодмінно виконай його!

Немало бригад, ланок, ферм наслідували приклад молодих москвичів і дали слово здійснити річні зобов'язання до XXII з'їзду КПРС. Немає сумніву в тому, що комсомольці, всі юнаки і дівчата зустрінуть з'їзд партії особистим трудовим подарунком.

На пленумі виступив перший секретар обкому КП України Ф. Г. Мартинов. Пленум прийняв постанову про скликання XII обласної партійної конференції 15 вересня 1961 року.

АГРОТЕХНІКА ПОРУШУЄТЬСЯ

НА СОНЯШНИКОВІЯ плантації другої комплексної бригади колгоспу імені Сталіна тракторист Іван Савін проводить позадвоєне розпушення міжрядь. Рівні рядки, чисті посіви радують око. Та досить зайти з іншого боку і глянути вперек посівів — посередній площі рядки хаотично полутані.

— Квадрати тут не вишли, — розводить руками бригадир тракторної бригади Микола Васильович Драган.

І хоч, як стверджують механізатори, тут під час сівби були і агроном-комсомолка Галина Поповкіна, і громадський контролер Никифір Бабійчук, ця площа в 57 гектарів завдала чимало клопоту керівникам колгоспу, коли взялися розпушувати міжряддя. Посіви так заросли бур'янами, що трактористи побоялися пускати туди агрегати, щоб не вирізати соняшника. Довелося посилати колгоспниць і вручну робити прополку. Цей ніби невеликий промах призвів до черговості робіт, до затягування обробітку інших просапних культур. Затримка колгоспниць на прополці соняшника призвела до затримки з розбиранням букетів цукрових буряків. А рослини вже викинули четвертий листочок. Гус-

то вкриті бур'янами, вони стікають.

Засмічені і посіви кукурудзи.

— Не встигли зробити боронування, — каже М. В. Драган.

Кукурудза вже має висоту до 10 сантиметрів. Проте на міжрядній обробітці тільки позавчора пустили малопотужний трактор «ДТ-20». А де ж інші, потужніші, машини? Виявляється, трактори «Т-38» і «МТЗ-2» ще досі зайняті на сівбі кукурудзи.

— Ось сьогодні закінчують сівбу і зразу ми їх перекинемо на обробітку, — виправдовується бригадир.

Затягнувши сівбу качинистої, тут стараються будищо надолужити прогаєне. І тому агрегати гасають по полю з порожніми добривними банками.

Сільськогосподарські роботи не терплять запізнення і черговості. Гіркий урок у цьому одержали в колгоспі імені Сталіна. І якщо зараз не вжити найрішучіших заходів до виправлення становища, до результатів можуть бути сумні. Адже травневі дощі викликали інтенсивний ріст бур'янів, які загрожують наступом на просапні культури.

О. ПАВЛОВ.

Новоукраїнський район.

ХОЧЕШ ЗАПАЛИТИ ІНШИХ?

У нашій газеті за 27 січня ц. р. була вмішена кореспонденція Володимира Полонського «Зацікавлювати... А як?» В ній йшла мова про методи виховної роботи, про роль колективу у перевихованні молоді. До редакції продовжують надходити листи-відгуки. Сьогодні ми публікуємо один з них.

В. ПОЛОНСЬКИЙ закінчує свій лист до редакції побажанням, щоб комсомольські активісти розповіли на сторінках газети, як вони вирішують складні питання виховної роботи, щоб поділилися досвідом. Що ж це можна. Правда, у нашій великій організації теж не все відрізняється серед робітників людей, подібні Юрію. Все для них байдуже, а про громадські доручення — не гадають. І нерідко тоді починаєш розмірковувати: в чому справа? Як добитися, щоб кожний активіст став хорошим вихователем для своїх ровесників?

Перш за все, треба добре знати, чим цікавиться кожний комсомолец, чим живе. Секретар повинен бути найкращим другом, вимогливим, принциповим і водночас душевним. Тільки такою вожакові юнак чи дівчина довіряться. Не вмієш? Вчися, наполегливо вчися цьому мистецтву, не відсту-

пай. Пробуй зацепити найпотаємніші струни, стався з увагою до співрозмовника, до його хвилювань. І він повірять тебе. Ні на хвилину не дозволяй собі байдуже поставитися до людини, до її справи. Обов'язково знайди час для дружньої розмови, особливо з тим, кому зараз важко, хто залишився без друзів.

Щоб не бути голосливим, наведу приклад. У нас на заводі працював у свій час Олександр Я. І ось трапила біда: за хуліганство хлопець був позбавлений волі. Після звільнення знову прийшов на підприємство, і друзі-комсомольці не відвернулися від нього. Навпаки, допомогли забути про той поріг у житті, на якому спіткнувся Олександр. Не одну дружню розмову мав з ним комсорг цеху Аркадій Шац. Це не були нотатки і «обробки», але саме вони принесли людині найбільшу користь. А зараз Олександр знають як одного з кращих дружинників заводу.

Виходить, саме людяністю можна захопити юнака чи дівчину, прищепити любов

до хорошої справи, зацікавити по-справжньому. Треба сказати, що при цьому не можна бути нав'язливим, слід мати полуття міри.

САМ НЕ ТЛІЙ

І ще хочу звернути увагу на те: комсорг не зможе добитися мети, коли сам буде жити інтересами справи, в душі байдуже ставитиметься до громадських доручень. У його словах бракуватиме переконаності у власній правоті, а це відразу помітять.

Іноді у вихованні допускають непотрібну поспішність, рано називають людину, що відбула покарання, і дала слово виправитися, «хорошою в усіх відношеннях», знижують вимогливість.

Олександра К. після повернення в ковальсько-пресовий цех охоче прийняли в робітничий колектив, а потім і в комсомол, невдовзі обрали членом цехового комітету комсомолу. Коли обрали в комітет, хлопець трохи зазнався, вирішив, що йому все дозволено, почав знову зловживати спиртним. Довелось виправити помилку: вивести із складу членів комітету, оголосити сувору догану.

ДУЖЕ ВАЖЛИВО, щоб колектив час від часу мав якусь певну мету, борючись за вирішення якогось завдання. Тоді він стає дружним, згуртованим, тоді кожен член колективу ревниво зберігає його честь. А вишукувати ці завдання

но, що бажали «прославитися на сцені», а заради того, щоб колектив завоював першість в огляді. А скільки хвилювань було, коли жюри протягом трьох днів підбивало підсумки! Навіть після нічної зміни йшли в Палац культури і простоювали під дверима, чекаючи результатів.

ЯКЩО колектив згуртований, то він легко вправляється тих, хто схилився з правильного шляху. Можна з впевненістю сказати, що кожен із п'яниць, бракоробів, хуліганів, не зможе опиратися впливові колективу. Пригадую, членом комітету комсомолу інструментального цеху стало відомо, що Георгій У. побив сусідського хлопчика. Цього робітника і раніше знали як грубу, недисципліновану людину. І ось викликали його на засідання.

— Як ти міг це зробити? Георгій спочатку спробував показати, що йому все ні по чому. Та швидко до-

велось змінити тон, коли побачив, як різко і однозначно засудили комсомольці його поведінку. Трохи до сліз справа не дійшла. Його залишили таки в комсомолі. А незабаром хлопець прийшов до секретаря і попросив дати громадське доручення.

Звичайно, не завжди вдається правильно вирішити, як поступити з людиною, в тому чи іншому випадку, як зацепити за живе, знайти дохідливі, переконливі слова, щоб дійти до розуму і серця юнака і дівчини. Методів дуже багато, але найголовніше у виховній роботі — ніколи не бути байдужим, черствим, своєчасно підказати кожній молодій людині, де справжній шлях у життя.

М. МАЛЕТА,

секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка».

Біля карти області

ня запасів судака, ляца та інших цінних порід вздовж морського узбережжя в районі сіл Бугайки та Веремівки створюється велике нересне господарство, яке випускатиме щороку в море до 58 мільйонів штук малька.

На Дніпрі вище створу гідрозула докорінно змінилося умови судноплавства — море молоде, але вередливе: напрями і сила вітрів часто міняються. Тут нерідко бувають шторми до дев'яти—десяти балів, а рибний промисел колгосп тепер веде в акваторії, довжина якої складає до 60 кілометрів. Отже, виходить у відкрите море на легких річкових човнах стало небезпечно. Виникла потреба створення нового флоту і спорядження. У майстерні рибалки організували виготовлення моторних баркасів морського типу, яких вже є до 20. Особливо велике старання і кмітливість проявили в цій справі столярі-комсомольці Володимир Сідненко, Анатолій Степаненко, Микола Куленко та інші.

Нинішню путину, яка почалась 15 травня, новогор-

орські рибалки зустрічають у повній готовності. В минулому році група членів артілі вела промисел в Азовському морі, а нинішньої весни рибалки пройшли ще один курс перепідготовки — вивчили особливості судноплавства і лову риби в Кременчуцькому водосховищі.

Більшість юнаків після закінчення школи успадковує професію своїх батьків. Візнаним майстром своєї справи став зокрема комсомолец Михайло Ткаченко. Вже два роки майстерно веде промисел молодий рибалка Іван Пилипенко та інші недавні випускники шкіл.

У першому кварталі члени артілі імені Петровського вилунали в морі до 930 центнерів риби малоцінних порід — майже втричі більше плану. Початок непоганий. З настанням путини рибальські баркаси колгоспу знову вийдуть у море, і трудящі Кіровограда, Олександрії та інших міст області одержать ще сотні центнерів товарної риби.

В. КРАМАРЕНКО.

На знімку: рибалки артілі імені Петровського Ю. Донченко, І. Шумейко та М. Піценко переірають готовність промислового знаряддя.

ПОТУХЛА ранкова зоря. Пласо застелив біластий туман, а небо на сході здавалося роззолоченим. Дмхнув поривчастий вітерець і покотив по морю білогриві хвилі. Вони навалювалися на береги, грайдиво хлопотили біля борти рибальських баркасів, які стояли у Ревівському затоці, і з шурхотінням відкочувалися назад.

Здавалося, в таку погоду мало знайдеться охочих вирушити у відкрите море на рибний промисел. Та ось один за одним до пірсу почали сходиться люди. По їх обвітрених, засмаглих обличчях і скупих зауваженнях, якими вони обмінювалися, відчувалися сила і впевненість бувалих рибалок, що вже зріклилися з Кременчуцьким морем.

— Хороша погода, — задоволено сказав бригадир Михайло Піценко, обводлячи поглядом неозорий морський простір. — Буде пристойний улов.

Люди зайняли свої місця. Сердито загурав мотор і баркас, розсікаючи зустрічний бурун, виїшов у відкрите море. Поступово за обрієм розтанули обриси рибальського селища, що розташоване на одному з відрогів Табурицького мису. Своім народженням цей населений пункт зобов'язаний Кременчуцькому морю. Гівогегорієвська риболовецька артілі імені Петровського всього лише за два роки перетворилася у велике спеціалізоване господарство.

З зони затоплення рибалки переселилися на Табурицький мис вздовж морського узбережжя. Держва подала колгоспу всіляку

ПАГІНЦІ МАЙБУТНІХ УДАЧ

(Замітки художника)

ОДИН з великих художників якимсь висловився: «Живопис — це роздуми з пензлем в руці». Як багато треба навчитися бачити, вміти, розуміти, щоб ці роздуми були істинні, глибокі, цікаві! І перші уроки майбутній художник одержує здебільшого в школі, в Палацах піонерів.

Щорічно виставки робіт юних любителів мистецтва, як і кожна виставка, звітують про межу досягнень, розкривають можливості.

Як давній прихильник образотворчого мистецтва охоче завітав на виставку робіт гуртківців Кіровоградського Палацу піонерів, маючи намір довідатися про напрям виконання смаків юних живописців.

Проглядаючи твори юних художників, зустрілася з керівником гуртка образотворчого мистецтва Палацу піонерів Ю. П. Петрашевською. Підійшла ще одна відвідувачка. Вона княула докір, що діти занадто захоплюються натюрмортом: і на виставці мало безпосередньо «піонерських тем». Мимоволі виникли душі, близько пізнає відчуттям. Живопис має свою яскраву, своєрідну мову і вміє робити звичайний натюрморт цікавим і свіжим. Ось, наприклад: малюнок Бориса Катана (кастріол, кухоль та ін.). Яке хороше почуття фарб, витримане в ярменній гамі, не кажучи вже про грамотність роботи!

Крім академічного навчального малюнку (олівець) — орнамент, частини тіла, — на виставці багато студій з природи, переважно аквареллю. Техніка акварелі досить складна. Тим більш відраді успіхи вихованців Палацу піонерів.

Етюд десятикласника Г. Горбунова. «Місток над тихою річкою». Вражає ніжність і прозорість фарб. Правда, поряд у його ж натюрморті «Скрипка» ще помітна техніка, властива більш гуаші, — густота, хоч малюнок зроблений аквареллю. Так, натюрмортів багато. Але це є лише початок, де юні пробують свої сили в композиції.

Подивимось, яке композиційне рішення етюда у здібного початківця Г. Горбунова. Малюнок «Подірбіння кормів» несе хорошу думку, але другий план безформний, виконаний похапцем.

У композиції юні художники ще слабенькі. Якщо композиція натюрморту Б. Катана «Глечик і кастріол» вирішена добре, то його міські пейзажі менш вдалі. Те ж саме і в однойменних пейзажах Є. Коваленка.

На жаль, районні Будинки піонерів представили бідою як кількісно, так і якісно.

Під час ознайомлення з картинами і розмови з Ю. Петрашевською двоє хлопців жадібно слідували за нашим вразженим. Виявилось, це були учасники виставки юні художники Геня Горбунова і Володя Білоус. І я подумав, яким благодатним полем для висівання добрих зерен є допитливість юності. Коли поруч з нею — обдарування і вміння учителя, в майбутньому можна чекати справжнього успіху.

Є. БЕСПАЛОВ-РАДИЧ.

НА СПІЛЬНИХ зборах випускників Освітньої середньої школи і їх батьків юнаки і дівчата прийняли рішення після школи йти працювати в колгосп імені Кірова.

З цікавістю слухали десятикласники колишнього вихованця школи Олександра Шевченка. Почавши з прищипювача, зараз він очолює ланку по вирощуванню кукурудзи, цукрових буряків та соняшника.

М. МОТРИЧЕНКО.

Горджуся своїм класом

НАШ десятий клас завжди вважався дружним. Але ось він на ділі довів свою згуртованість. Після останнього екзамени всі стамано члестами місцевої артілі.

І ось Микола Борд, шкільний винахідник, буде радистом, Василь Перепелця і в вирішальні моменти помічниками комбайнерів, а Михайло Калужний після певної підготовки — електрозварником.

МРІЯЛА ПРО ЩОСЬ

ПОВЕРНЕННЯ було сумним. Дома лягли, в селі пішли розмови, що знаєш у Надії немає, а її золота медаль «сдута».

Знову зав'язалася дружба з подругою дитячих років, сусідкою Галиною Горюю. Галинка все стішала Надію.

— Не звертай уваги на них. Поговорять та й перестануть. Їм аби язички чесати... Ти виходи краще на роботу, там скоро забудеться все.

Надія пішла силосувати. Потім ламала кукурудзу, чистила і вантажила цукрові буряки, вивозила гній на поля.

А тут вже районна газета писала про її подругу Галину Кузьміню. Галя вагалася недовго після школи: відразу пішла на свиноферму.

У Надії ж ніяк не клеїлось. Пресли поставили дояркою. Сказали: почекай. Уже четвертий місяць чекає.

— Оце і буде твоя група, — привівши в телятник Надію, сказав Григорій Паладій, — тепер від тебе залежатиме, яких підготуєш і виховаєш собі корів.

ХОРОШЕ

Труднощі почалися перед новим роком. Першою розтетилася її улюбленця «Зорка». І пропав у молоді доярки спокій.

Готуючись приймати розтєлення, вдома місяців зо два матері і в руки діїницю не давала.

НА ЕКРАНІ миготіли кадри захоплюючого фільму. Разом з усіма картинку дивилася медпрацівниця Рівнянської районної лікарні Надія Воскобойник.

В БІЛОМУ ХАЛАТІ

— Адже вся наша група піде, мамо, розумієш, всі; — кинулась на шию неньки, сміючись і цілуєчи її в чоло.

Де тут було перечити! Надія сподівалася, що мати правильно зрозуміє її. ...Казахстан зустрів молодих ентузіастів пекучим південним сонцем.

В праці летіли дні: Надію призначили операційною сестрою. Не цуралась дівчи-

ба в медичних працівниках. А дома запротестували. Мати заявила дочці: — Нікуди ти не поїдеш! Тобі ж тільки сімнадцять минуло, ще мала так далеко забиратись!

О. КАЛЬКО.

дівчина сказала матері, що піде працювати в Рівнянську районну лікарню. З часом вона активно влилася в дружню сім'ю медпрацівників.

В Надії е своя завітна мрія — вступити до медичного інституту. А зараз вона навчається в ІХ класі школи робітничої молоді.

с. Рівне.

горій Паладій ще здалеку, підходячи до доярок загукав: — Ну, Надю, танцюй. Сьогодні на засіданні правління вирішили послати тебе на навчання до Української сільськогосподарської академії.

— Ось тобі і сюрприз, — почула Надійка.

...Київ. Голосівський ліс. Академія. Два тижні перебував на екзаменах, і Надія Рудь — студентка зоотехнічного факультету.

Скоро перший курс закінчить позаду, і Надійка приїде на канікули в Отрадну. Ну, звичайно, вона побіжить на ферму, візьме діїницю з рук матері і буде доїти, доїти своїх вихоранок, які доїла ось уже дев'ять місяців мати.

Віктор ПРОЦЕНКО, колгосп «40 річчя Жовтня» Бобринецького району.

Чотири роки тому прийшов на Гайворонський паровозоремонтний завод Дмитро Деркач. І відразу ж молодий технолог котельно-ковальського цеху, комсорг цеху Д. Деркач весь запал комсомольського серця, всі свої знання, невечірню енергію вкладає в працю.

Д. Деркач — активний раціоналізатор. На його рахунок уже кілька цінних раціонів, багато щирих друзів у Дмитра.

На знімку: Дмитро ДЕРКАЧ.

МИКОЛИНЕ ЩАСТЯ

СЕЛО зустрічало їх позолотою осені, журавлиним криком. Навколо була така краса, що Микола не втримався.

— Як же тут чудово, Оленко, — вихопилося у нього.

А село, справді гарне в своєму вбранні, немов кликало його до себе, ніби обіцяло: тут знайдеш своє щастя.

Щастя! Немало довелося йти Миколі за ним: аж із Свердловська приїхав він сюди, в Новоселицю, до своєї Оленки, кралиці від якої у всьому світі не знайдеш. І, звичайно, відразу полюбилися йому колись незнайоме село.

А коли відгуляли гучне весілля, стало подружжя в радгоспі працювати. Оленка набрала групу корів, Микола пішов на різні роботи. Часто, бувало, вправиться зі своїм завданням і поспішає на ферму Оленки допомогти. А згодом серйозно задумався: а чи не взяти й собі групу корів? От і буде тоді з Оленкою одне діло робити, це й на змаганні її

викличе. Спробував: став підмінним доярком працювати.

...Лихо прийшло раптово. Тяжко захворіла мати, і Оленці довелося надовго залишити ферму. Микола відразу зайняв місце дружини: взяв під свій нагляд 16 корів, які вона раніше доглядала.

А недавно викликав Микола Деренко на змагання Ігоря Ланика — дояра колгоспу імені Сталіна. Тепер він приходить на ферму, як справжній господар. Хазяїнує уміло. Оленка теж уже приступила до роботи — прийняла групу первісток...

Добре живе подружжя: і на роботі успішні є, і в сім'ї дружба і злагода. Підростає, радує батьків синок. Микола часто бере його з собою на ферму, жартує: — Рости, швидше, сину, мені на зміну прийдеш.

Л. ЖИГАЛОВ, Ульяновський район.

НЕ НАХВАЛЯТЬСЯ ЛІДОЮ

ЦЬОГОРІЧНУ весну Ліда Лабінська, колишня випускниця Інгулецької восьмирічної школи, зустріла на сталевому багатирі. І не якийсь там старенький трактор у неї, а самої найновішої марки «Беларусь».

Твердо, упевнено дівчина ішла до мети, до здійснення своєї мрії. Як і вирішила, навчаючись ще в школі, по закінченню її пішла за прищипювача в тракторну бригаду. Жадібно ловила кожне слово досвідчених механізаторів, пізнавала «секрети» хліборобської техніки.

Два роки промайнули, відкривили дівчині багато життєвих таємниць. І тоді Ліда вирішила зробити вирішальний крок.

Голова правління колгоспу О. М. Отян дуже здивувався, коли почув від дівчини:

— Хочу стати трактористкою! Практику пройшла, прощу направити на курси.

Довго вагався голова. Не хотілось йому дівчину посилати на курси, бо трактористів у колгоспі не бракувало, та й хлопці він вважав більш прихильними до техніки.

Ліда стояла на своєму. Не раз турбувала цим О. М. Отяна. Сподобалася на-

стирливість дівчини бригадиру тракторної бригади В. Чубу, і він допоміг їй. ...З свідченням механізатора широкого профілю повернулася Ліда Лабінська у рідний колгосп. І зразу ж вручили їй новенький трактор «Беларусь».

Ледь зажевриє світанок, а дівчина уже борознить широкий поля. Тепер вона у колгоспі — герой весняних сільськогосподарських робіт. Далеко позаду у змаганні вона залишила хлопців-механізаторів. Не нахвалиться тепер нею і голова колгоспу О. М. Отян, і бригадир В. Чуб, і всі механізатори, бо Ліда не тільки швидкісно і якісно працює, а й бережливо ставиться до закріплених за нею машин та інвентаря.

Як одній з кращих, Ліди доручили й качанисту сіяти. І тут вона виправдала довір'я, дарма, що перший рік за точні квадрати взялася. Ані найменшого порушення агротехніки не зробила юна трактористка.

Недавно в житті Ліди Лабінської сталася ще одна подія: комсомольці артілі радо прийняли її в свої ряди.

В. БУРЛАЧЕНКО, наш позаштатний кореспондент. Колгосп імені Орджонікідзе Устіївського району.

Спогудьєнка

ОПОВІДАННЯ

Щоб пройти до ставів, треба ще перебратися по перекладах через вузьку, чорноводну, наче бездонну річку. Вона заросла лататтям і губиться в порослому очеретом яру. Перекладни з одного боку відгороджені легкими бильцями. Кожна із перекладин прогинається, ввертається з-під ніг і крутиться. Костя подає руку Лізі. Вона сміється і не приймає руки.

Сильно пахне соковитою ситою зеленню, що росте над водою, річкою, ледь-ледь болотцем. Це вечірні, вологі і прохолодні запахи. Лізі стає холодно. Вона деякий час бадьориться, потім бере з рук Кості його піджак і накидає собі на плечі. Піджак для неї широкий, довгий, поли його доходять майже до колін і роблять її ладну і струнку фігурку приземкуватого. Це мало хвилює Лізу. Гарячі плечі її ласкаво прохолоджує гладка саржева підкладка.

Та ось і стави. Сонце вже сіло десь за деревами. І хоч стіна лісу щільно охоплює став з усіх боків, він якось встигає ввібрати в себе західні барви в тих небагатьох місцях, де фронт яскри прорванний і в небо дивиться блискуче прозоре віконце.

— Хто перший? — питає Ліза.

Їй хочеться пройти вперед, але вона готова уступити Кості. Однак він не поспішає. Йому приходить в голову, що вона може посковзнутися на мокрому бересті, і він відстороняє Лізу.

Букет заважає їм. Зів'ялий, з важкими, поникли-

Закінчення. Початок див. у № 62.

ми голівками і м'якими стеблами, він зовсім прекрасний, але викидати його жаль. Ліза вкладає букет у кориння зваленого дерева. Нагнувшись, плескає на квіти теплою, як чай, водою.

Тримаючись за руки, вони йдуть по стовбуру берези. Розсувають гілки, повні листя, і підбираються до самої верхини, затонулої у воді. Вони самі не знають, навіщо роблять це. Лише всім еством своїм відчувають ясну радість.

Тепер додому. Прогулянка закінчилась. Не хочеться повертатись, обоє розуміють: ніколи не повториться настрої цього вечора. Але і розтягувати його насильно не можна. Як і все дуже тонке, він може порватися. І Ліза говорить:

— Костян, пора.

Він подає їй мокрий, без вигляду букет, і вони бредуть у село по вже зовсім чорному лісу. Костя кладе Лізі руку на плече, і вони говорять лавмисне про найпростіші речі: про собаку, яка, мабуть, скупає, про те, що вони голодні, як дикі звірі, про натерту модними туфлями п'ятку... Коли вони минають місток, який прогинається під їх ногами, підходять до села, і доносяться уже запахи диму, хлівів, і повизгування колодязьного журавля, і скрипіння хвіртки, і здалеку, з асфальтового п'ятка перед клубом, мелодія аргентинського танго, Костя ще в темноті дерев різко притягує до себе Лізу і цілує нарешті її в медові очі, в медові губи...

— Зазеленив сорочку! — смішно лякається Ліза. Вона не встигла відвести букет, і він сплюснвся між двома гарячими тілами.

— Рідна, рідна! — шепоче Костя. — Спасибі тобі!

І знову, і знову пригортає її до себе і цілує.

ВРАНЦІ Костя від'їжджає. Він студент хіміко-технологічного інституту. Ліза закінчила десятирічку і працює в городній бригаді.

У Закарпатті дозріла черешня

Садовод колгоспу «8 березня» Виноградівського району почали збирання багатого врожаю ранньої черешні. Перші партії ягід вже відправлені в торговельну мережу.

На фото: колгоспниця Ганна ПОПОВИЧ збирає черешню.

Фото Л. КОВГАН. (Фотохроніка РАТАУ).

думала — втримаєш. Потрібно ти йому, як же! Держи кишеню ширше! Ну, все тепер, відгулялись по лісочках... — В голосі Світлани чується безсильне злодіство.

Ліза дивиться на подругу з подивом, майже з переляком. Очі її круглі, прозорі і сердиті. Але Світлана не перестав.

— Годі представлятися! — роблено регоче вона. — Краще скажи, нічого він хлопцеві, цілуватися вміє?

— Ох, Светко.., безсовісна!

— Подумаєш, тихоня! І на що надіється людина? Пара ти йому чи ні, говори? Так, погрався...

— Замовчи! — кричить Ліза. — Я не хочу тебе слухати!

Вона дико, болісно червоніє. І від того так світло, нестерпно блищать її очі. Вона готова заплакати або дати Світлані ляпаса, вона сама не знає, на що готова... І раптом кров відліває від її обличчя, погляд темніє, стає глибоким, дорослим. Ліза питає тихо:

— Невже ти справді така нещасна? Невже так живеш і нікому не віриш? Цікаво, ти хоч сама знаєш, що ти нещасна, га, Светко?

Начало лета

Еще арбузы не в почете
И яблок нет в помине
даже,
А на базарах: —
Люди, стойте,
Черешня свежая
в продаже.
Не зря вошло в обычай
прочно,

Что в первых днях июня
где-то
Черешней пахнувшей
и сочной
Берет свое начало лето.
А. ЧЕРНЕЦКИЙ,

Добрі вісті

СПОРТСМЕНИ Знаменського технічного училища № 2 є одним з найсильніших в області серед товариства «Трудолі резерві». Тут добре культивуються футбол, волейбол та баскетбол. Працюють і інші секції.

Всі види спорту очолюють громадські тренери із учнів училища. Це — В. Бровченко, В. Губанов, С. Почуха та інші. Кращі спортсмени є разом з тим відмінниками навчання.

Л. ЛІЩЕНКО.

ЦЬОГО РОКУ школярі Олександрійського району проводять спартакіаду з дев'яти видів спорту. Вже пройшли попередні ігри з баскетболу, закінчилась першість з настільного теніса, кульової стрільби, волейболу. Зараз змагаються шахісти.

Незабаром закінчиться спартакіада, недалеким той час, коли збірні команди району будуть змагатися на XVI обласній спартакіаді школярів.

М. ТРЕГУБОВ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Де сьогодні відпочити

Дорогі друзі! Всі ви любите проводити вихідний день весело і змістовно.

Сьогодні о 9 год. 30 хв. ранку на стадіоні «Авангард» відбудеться спартакіада спортсменів заводу «Червона зірка», а о 5 год. дня, товаришів болісників футболу, товариська зустріч команд «Авангард» (Жовті Водні) та «Зірка» (Кіровоград).

В кінотеатрі імені Держинського подивіться чудовий фільм «Чисте небо»; «Мир» — «Звичайна історія» та «Друзі з табору»; «Сиванець» — «Кінець шляху» та «Народ пробуджується» (І серія); «Хроніка» — «Лікар Айболіт»; «Місто великої долі» та «Годинник зупинився опівночі».

В приміщенні обласної філармонії відбудеться театралізований концерт за новою програмою «В добрий час».

Сьогодні в Палаці культури імені Жонти відбудеться вечір відпочинку.

Отже, куди б ви сьогодні не пішли, скрізь вас чекає веселий відпочинок.

Серед пишної зелені лісу

В Новогеоргіївському районі вступила до ладу нова лікарня, яка обслуговує мешканців сіл Озера, Мовчанівка, Олександрівка, Талова Балка. Вона розташована в мальовничій місцевості серед пишної зелені лісу.

В лікарні вже працюють фізіотерапевтичний та рентгенівський кабінети.

Новогеоргіївський район.

П. ПОЛЯРУС,
юнкор.

Молодці, кіровоградці

Десяту гру першого кола чемпіонату країни серед команд класу «Б» кіровоградська «Зірка» провела в Миколаєві. На цей раз наші футболісти провели зустріч з великим піднесенням. Вони відкривали рахунок вже на першій хвилині, а другий гол забили в останній хвилині першого тайму.

Миколаївські болісники футболу сподівалися, що у другому таймі їх улюбленці перебудуються і гратимуть більш активно і результативно.

Цікавий і напружений матч закінчився з рахунком 4:0 на користь кіровоградської «Зірки». Це перша поразка «Суднобудівника» на своєму полі у нинішньому чемпіонаті. До речі тут сказати, що миколаївські футболісти з того часу, як виступають в класі «Б», ніколи ще не програвали на своєму полі з таким рахунком.

Р. МИХАЙЛОВ.

ЗАДАЧА

Фігура розділена на 8 секторів. Треба розставити числа від 1 до 24 так, щоб сума їх у кожному з трьох кіл фігури дорівнювала 100.

Цікаво знати

Рослина-мандрівник

В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ є одна цікава рослина. Коли настає посуха, вона витягує із землі свої корінці і скручує їх в маленький клубочок. Коли клубочок, якого підганяє вітер, падає в місце, де досить волого, він випускає корінці і знову перетворюється в рослину, прив'язану до землі. Відчувши і тут відсутність вологи, рослина знову починає свою мандрівку.

ВІДПОВІДІ

на анаграму і загадку

Анаграма: брак — краб.
Загадки: газета, тін.

Першими правильні відповіді дали В. Вуїник з м. Олександрії, В. Кузнецова з м. Кіровограда, М. Манько з с. Липняжки Добровеличківського району, Н. Журило з с. Кам'яного Моста Новоукраїнського району та інші.

З історії древніх інків

КОЛИСЬ інки були могутнім народом, що підпорив навіть Перу, з високою культурою і великим багатством. Але в XII віці Іспанія заволоділа країною з її багатствами. З жорстокістю знищувалося все, що стояло на дорозі завойовників. Тільки проти одного ворога вони не могли відіяти: проти малярії. І ось захворіла малярією жінка президента Перу. Безпорадно стояли лікарі біля ліжка хворої. Тоді старий індієць, що служив в замку, зробив настій на дровесній корі і дав графінні. В найкоротший час вона одужала. Звістка про цілющу силу цієї кори поширилась в нечуваною швидкістю. Країни, в яких росте це дерево, заборонили вивіз його насіння. Проте незабаром цілюще дерево стали вирощувати в колоніях Англії, Франції, Голландії. Дерево ж одержало ім'я іспанської графінні, яку вилікував індієць. Ім'я розумного індієця було забуто, але його ліки врятували життя багатьом людям. Пізніше з цього дерева був добутий такий необхідний медицині шинні.

Сеньйора з вуаллю

У ДРІМУЧИХ лісах Бразилії росте рідкісне чудесне гриб-дерево. Яскравою червоною шапочкою з'являється воно на поверхні і за короткий час досягає людського росту. Тубільці називають його сеньйора з вуаллю, тому що під його шапочкою знаходиться сіткоподібна біла вуаль. Прекрасний вигляд і чудотворні властивості запах, що розповсюджується, приваблює багатьох комах. Але так швидко з'являється це дерево, так же швидко воно і зникає. Життя «прекрасної сеньйори» складає лише один день. Уже вночі гриб розпадається.

ШАРАДА

Я — місто, скажу вам одразу,
Лежу між горами Кавказу,
Склади ж помінявши місцями —
Державою гордою стану,
Народ волелюбний якої
Весь світ називає героєм.
А ще як закінчення дати,
То легко мене відшукати;
Течу я у славному краї
І в море Азовське владаю.

РЕБУС

Склали читачі А. Зозуля і О. Непочатова з с. Широкої Балки Долинського району.